

се наведе ниско до земята. Мария се спрѣ и го изгледа учудена.

— Отъ моето око мъчно убѣгватъ тия нѣща — каза весело той. — Презъ тукъ е миналъ наскоро глиганъ. Вѣроятно сѣ го пропѣдили звудитѣ на рога и глъчката. Напусналъ е легловището си и сега се крие нѣкъде тѣдѣва. Ще го хвана!

Очитѣ му блестѣха алчно.

— Боже! Княже... Ти си раненъ и самъ. Извикай поне орженосцитѣ.

— Не. Ние ще ги настигнемъ. Ще те оставя да заминешъ съ тѣхъ и незабелязано ще се върна. Кълна се въ пресветата наша Владичица, че ще го хвана!

— Не, не! Ще ти се случи нѣщо. Забрави ли стрелата?

— А! Отъ оня триезичникъ не се боя. Той вече отдавна е избѣгаль и сега се върти предъ очитѣ на Асѣна, за да не се усъмни после никой въ него.

— Ти го знаешъ кой е!

— Знамъ го.

— Кажу ми.

— Не, Марио! Не искай нѣщо, което не мога да сторя. Хайде сега да настигнемъ другитѣ!

Тръгнаха.

— Но после нѣма да се върнешъ! Обещай... — Въ синитѣ ѝ очи трептѣше гореща молба.

— Защо?

— Боя се.

— Но ти ще бѣдешъ въ това време вече далечъ.

— Не. Азъ се боя за тебе.

— Защо?

Девојката поруменѣ и извърна глава.

— Колко хубавъ прѣстенъ имашъ, — каза тя следъ малко, за да прикрие смущението си. — Отъ кѣде ти е?

Усмивката изчезна отъ лицето на Иваница. Той погледна смарагда на Ефросина и въздѣхна. Сѣнка забули усмихнатия му взоръ.

Изведнажъ Мария извика. Отъ дърветата насреща имъ изкочи едно тежко животно, съ остра настрѣхнала че-